

[Pinholt.]

som leder Scenen, og det økonomiske kan andre end Kunstnere bedømme. Jeg tror, at noget af det, Kunstnere har allervanskeligst ved at bedømme, er den økonomiske Ledelse af et saadant Foretagende. Jeg ved nok, at Kunstnere mener, at andre har overhovedet ikke Ret til at udtale sig om deres Kunst. Det er i og for sig ejendommeligt, for de indbyder dog andre end Kunstnere til at se paa sig, og saa skulde man ogsaa antage, at de mente, andre havde nogen Forstand paa at bedømme dem, ellers var der ikke Grund til at indbyde dem.

Naar man skal opretholde en Institution som det kongelige Teater, kan det ikke blive ved at gaa, som det hidtil er gaaet. I mange Aar, lige indtil 1919, var den Forstrækning, som det kongelige Teater fik, 100 000 Kr., 125 000 Kr. eller et lignende Beløb; men aldrig saa snart har vi passeret Krigstiden og kommer til 1919, før det svulmer op til Millionbeløb. I det sidste Teateraar, inden Dobbeltscenen blev indført, var Underskuddet blevet godt og vel 1 200 000 Kr., det første Aar under Dobbeltscenen, der skulde være saa fortrinlig, var det kommet op paa 1 800 000 Kr., og sidste Aar figurerer det med 1 600 000 Kr., men i Virkeligheden er det 1 700 000 Kr., for de slipper for at betale 100 000 Kr. til Pensionsfonden, som egentlig skulde være indbetalt, men som man mente kunde undværes.

Den højtærede Minister er altsaa ikke uden Skyld i den Misère, vi staar i i Øjeblikket. Jeg vil gerne med den højtærede Formands Tilladelse citere, hvad Ministeren udtalte den 7. November 1929. Han sagde:

„Jeg vil altsaa principielt ikke afskrækkes fra denne Vej“ — det vil sige Privatdrift af det kongelige Teater. „Det maa staa alle klart, at gaar dette Forsøg, der nu anstilles, som kan gaa, som skal gaa, som efter min Mening ogsaa vil gaa, ikke, vil det være den nærmest liggende Udvej for Rigsdagen og Regeringen at lade det kongelige Teater gaa over til Privatdrift.“

Man maatte egentlig efter en saa kraftig Udtalelse af den højtærede Minister have ventet, at Ministeren, naar det virkelig viste sig, at det hverken kunde gaa eller vilde gaa eller i det hele taget duede noget økonomisk, straks var kommet til Rigsdagen og havde foreslaaet: lad os saa gaa over til Privatdrift, lad os saa faa det ordnet saaledes, at vi ikke skal give disse svimlende Beløb derover, som der med Rette protesteres imod.

Det er ikke sket; og naar vi fra vor Side har foreslaaet, at Beløbet skal sættes ned med 500 000 Kr. til 250 000 Kr., er det, fordi vi derigennem vil understrege, at vi har sagt til i Tide, og at vi ikke vil blive ved med disse uhyre Udgifter.

Vi har Anledning til at ønske den nationale Scene opretholdt, ogsaa Anledning til at ønske baade Opera og Ballet opretholdt; men Befolkningen vil ikke anse det for rimeligt, at den skal betale de meget store Underskud for at holde disse Kunstarter oppe. Men vi har fra vor Side ikke det fjerneste imod, at Ministeriet forsøger at faa Tilskud udefra, hvorved det er muligt at holde Ballet og Opera oppe. Vi hader ikke disse Kunstarter, tværtimod, vi vil gerne høre og se paa dem. Og kan Ministeriet gennemføre noget i den nævnte Henseende, skal vi ikke have det mindste imod det.

Det Beløb, som er ansat her, de 250 000 Kr., svarer omtrent til den Skat, som Teatret betaler til Staten, og det er rimeligt, at Teatret faar den Sum tilbage som Forstrækning; medens andre Teatre og Forlystelsesanstalter maa betale til Staten, bliver det kongelige Teater fri. Vi har ikke noget imod, at de ordner det saaledes derovre, at de maa ske kun har Opera til visse Tider, eller hvordan de nu vil lave det; men det faste for os maa være, at man staar paa det Beløb, her er Tale om, og jeg tror, at Rigsdagen efterhaanden vil stille sig paa det Standpunkt, at Overskridelser deraf vil man faa vanskeligt ved at faa bevilget paa Tillægsbevillingsloven. Der er en voksende Stemning derimod, og efter vor Mening maa vi have Bund i de økonomiske Forhold paa Teatret.

Jeg skulde ikke have det mindste imod, om den højtærede Minister, som han sagde, da han forelagde Lovforslaget om den Ordning, vi har nu, vilde foreslaa, at Teatret skulde overgaa til Privatdrift med et vist Indseende fra Statens Side og muligvis med de 250 000 Kr., det Beløb, som Skatten vilde indbringe, som Tilskud. Men Ministeren har jo slet intet foreslaaet. Han har i Finansudvalget fremlagt en Skitse, og den er vist til Dels forladt.

Jeg maa sige, at det, som det kongelige Teater nu tørner ud i, fortjener Teatret maaske alligevel knapt. Teatret sejler nu om som en Skude uden Ror. Der er intet som helst fast, ingen Lovhjemmel for noget som helst, det hele flyder paa Finansloven, og det regner man for at være noget af det ringeste, bevillingsmæssigt set, man kan tænke sig. Derfor maa jeg sige, at dette er en forholdsvis alvorlig Stilling.